

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

VII. De regia Christi potestate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

poris humani, quæ appellatur dextera (cùm enim Deus sit purissimus spiritus, nihil in eo corporeum cogitari potest) sed ipsius diuina beatitudo & gloria, quæ dextera nomine quandoque in scripturis designatur, vt Ps. 118. *Delectationes in dextera tua usque in finem;* vel potius supremæ potestatis eius participatio; & sic Christus Dominus dicitur sedere ad dexteram Patris, 1. in quantum Deus filius ipsi Patri consubstantialis, ac proinde paternæ potestatis, & gloriæ consors & particeps: 2. in quantum homo ad eiusdem gloriæ ac potestatis consortium, & participationem ratione vnionis hypostaticæ admixtus, & Deo Patre supremus omnium Rex ac iudex constitutus, vt ex infra dicendis constabit; & eo sensu docet S. Theodorus 2. 4. solius Christi proprium esse sedere ad dexteram Patris, nec vili Angelo, vel homini posse conuenire.

SECTIO VII.

De regia Christi potestate.

Certum est 1. Christum Dominum non modò vt Deum, sed etiam vt hominem regiam potestatem, & summam auctoritatem habuisse circa omnia spiritualia; ita vt potuerit arbitrato suo instituire, præcipere & immutare, quæcunque ad Ecclesiæ Hierarchiam eiusque statum spiritualem pertinent.

Hæc veritas, quæ de fide est, constat ex eo, quòd in Euangelijis dicitur, Christum Dominum absolutè & sine vlla limitatione, potestate illà spiritali vsurpasse, illiusque virtute legem veterem abrogasse, nouam condidisse, sacramenta instituisse, peccata remisisse, & alia eiusmodi fecisse, quæ non nisi ab habente summam in Ecclesiæ regimine auctoritatem fieri potuerint. Huc pertinet illud Ps. 2. *Ego autem constitutus sum Rex ab eo super Sion montem sanctum eius.*

Certum est 2. Christum Dominum non habuisse tale dominium in res omnes temporales, quo ipse solus esset quarumcunque rerum temporalium dominus, ita vt nullus

Nullus præter ipsum cuiuscunque rei dominus aut propriarius esset, cum nec ipse Deus tale dominium sibi vindicare voluerit, sed retento absoluto quodam & supremo in res omnes dominio, proprietatem illarum hominibus benignè concessit, ita vt dependenter ab illo supremo dominio, verè sint ac dicantur rerum suarum proprietarij & domini; vnde refellitur quorundam error, qui asserunt omnes principes ac dominos terræ à Christi Domini conceptione fuisse suis dominijs priuatos, cuius præterea falsitas euidenter conuincitur vel ex ipsius Christi testimonio dicentis S. Matth. 22. *Reddite, quæ sunt Cæsari, Cæsari.*

Cum hæc duo certa sint, vnum est dubium, an scilicet Christus Dominus quatenus homo habuerit supremum quoddam dominium directum & absolutum in res omnes temporales, & in omnia regna mundi, ita vt posset quoscunque Reges, & Principes priuare suis regnis & dominijs, si voluisset. Pro cuius resolutione duo breuiter dicenda sunt.

Primum est, Christum Dominum etiam vt hominem verè & propriè dominum illud in res omnes habuisse, ac proinde fuisse verum & supremum Regem, ac Monarcham rerum omnium temporalium.

Probat 1. ex scriptura: Pl. 2. *Dabo tibi Gentes hereditatem tuam, & possessionem tuam terminos terræ.* S. Matth. 28. *Data est mihi omnis potestas in celo, & in terra:* Apoc. 19. *Habet in vestimento & in femore suo scriptum: Rex Regum, & Dominus dominantium:* quæ scripturæ testimonia de Christo Domino vt homine communiter à sanctis Patribus intelliguntur.

Probat 2. ex S. Aug. tract. 115. in S. Ioan. super hæc Christi verba: *Regnum meum non est de hoc mundo, vbi rectè obseruat, Christum Dominum non dixisse (Regnum meum non est in hoc mundo) cum verè haberet Regnum etiam in terra, sed solam dixisse (non est de hoc mundo) id est, non acceptum ab hominibus, nec humanâ auctoritate aut humano iure deuolutum, & S. Bern. lib. 3. de Con-*
sid. ad

fid. ad Eugenium Papam, ubi de Christo sic loquitur: *Hic est, de quo Propheta ait (Et erit omnis terra possessio eius) (Christus hic est, qui possessionem sibi vendicat, & iure creationis, & merito redemptionis, & dono Patris; cui enim alteri dictum est: Posses- la à me, & dabo tibi gentes?*

Probatur denique ex eo, quòd Christi Domini, etiam in quantum hominis, dignitas & excellentia ratione & nionis hypostatica talis ac tanta fuit, ut nullus honoris prerogativa; aut potestatis titulus esse possit, qui non illi merito deberetur.

Secundum est, Christum Dominum potestate illà & dominio, quamdiu mortalis inter homines vixit, nunquam uti voluisse, sed sponte ac voluntariè illius vii se ipsum abdicasse, ac paupertatem perfectissimam amplexum fuisse, ut sic non solum merito suo, sed etiam exemplo nos efficacius iuaret; unde Apost. de illo dicit 2. Cor. 8. quòd *propter vos egenus factus est, cum esset dives: & ipse Christus Dominus eo sensu de se locutus est, cum dixit sancti Mat. 2. Vulpes foucas habent, & volucres cæli nidos: filius autem hominis non habet, ubi caput reclinet.*

SECTIO VIII.

De iudiciaria Christi Domini potestate.

CVM (ut ait sanct. Doctor q. 59.) regiam dignitatem potestas iudiciaria consequatur, de illa prout Christo Domino competit, nobis agendum est, ac

Dicendum in primis, iudiciariam illam potestatem Christo Domino competere, non modò quatenus Deus est, sed etiam quatenus homo, cum hac tamen differentia, quòd, quatenus Deus est, illam ex se habet; quatenus autem homo, non ex se, sed autoritate sibi diuinitus commissà & delegatà.

Hoc constat ex scriptura: Act. 10. *Ipsè est, qui constitutus est à Deo iudex viuorum & mortuorum: & sancti Ioann. 5. Potestatem dedit ei iudicium facere, quia Filius hominis est.*

Dicen-